

Вісник Миру

ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН-АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ

1 вересня — всі до школи!

«Хто любить навчатися, той любить пізнання»
Прп. Соломона 12,1

Ці липневі дні відзначала надзвичайна спека. Повітря неначе зависло в просторі, лише рідкий вітерець з віддалених Карпат доносив пахощі цілющих трав та стиглих яблук. А в просторому залі центральної чернівецької громади було бадьоро й приязно. Тут з радістю зу-

стрічалися давні друзі-посланці 96 громад Буковинської конференції. Цього разу вони, делегати XIII з'їзду конференції, були зібрані під найсучасніше гасло і сердечний поклик народу Божого: «О, прийди, Господи Ісусе!»

Братерські обійми, щирі потиски рук супроводжували прибуття кожної делегації. Проте всі відчували особливу відповідальність моменту, що полягала в підведенні підсумків роботи за минулі три роки і накресленні, з допомогою Божою, нових планів дій на перспективу.

Для участі в роботі з'їзду до Чернівців прибули члени Уніної Ради, президент Українського Уніону — Володимир Крупський, секретар — Михайло Мурга, скарбник — Дмитро Вертило, координатор ГМіСШ Леонід Волощук.

Гарячою молитвою до Бога відкрив з'їзд пастор Григорій Головач. Естафету

ПОРА ЗВІТІВ ТА ВИБОРІВ

XIII З'їзд Буковинської Конференції

перейняли учасники великого зведеного хору громади села Жучка. Під керівництвом диригента сестри Тарасюк хор виконав три величні гімни на славу Творцеві. Взагалі, слід відмітити, що музично-хорова програма Буковинського з'їзду залишила у присутніх незабутнє враження. Вісімдесят п'ять співаків і музикантів брали в ній участь. Сріблом котилися звуки бандуристок сільського ансамблю «Буковинська перлина», злагоджено співали румунською мовою брати з громади Роша, звучали складні вокальні твори сучасної духовної класики у виконанні Світлани Пилипчук, та Павла Бубряка. Подібно до гірського струмочка дзвенів голос обдарованого Господом сина районного пастора Анатолія Ринжука — дванадцятилітнього Миколки. Світлий, піднесений спів цього хлопчика викликав у слухачів сльози подяки Богові за Його любов й благословіння, підіймав серця до неба, сприяв формуванню високого настрою.

В унісон з освячуючою та відкуплюючою музикою години прославлення Господа була проведена президентом Уніону братом В.Крупським вступна духовна частина. «В цьому затишному залі ми радо славимо Ісуса за відкриті двері

СЛЕДИТЕ ЗА ТЕЛЕПРОГРАММОЙ МАРКА ФИНЛИ

ПРОПОВЕДУЕМ СРЕДСТВАМИ СПУТНИКОВОЙ СВЯЗИ

Марк Финли — директор телевизионных передач из США, один из выдающихся представителей TV мира. Ведет программу «Открытие в пророчествах», которая пробудила интерес жителей многих больших городов мира, таких как Лондон, Стокгольм, Будапешт, Сеул, Москва, Лос Анжелес, Манила и другие.

Проповеди о надежде для «Поколения-2000», будут транслироваться по спутниковой связи во всей Европе.

Эта программа актуальна и представляет большой интерес, так как возвышает Иисуса Христа как Надежду нашего, конфликтующего и разрываемого противоречиями, мира.

Тематика проповедей следующая:

1. Удивительные открытия в затерянных мертвых городах — пятница, 3 сентября.
2. Обратный счет времени — суббота, 4 сентября.
3. Мир в смятении — воскресенье, 5 сентября.
4. Как обрести душевный покой? (название карточки «Мое решение» —

Как обрести душевный покой) — вторник, 7 сентября.

5. Секрет жизненной силы — среда, 8 сентября.

6. Почему страдают невинные? — четверг, 9 сентября.

7. Почему небезопасно на улицах наших городов? — пятница, 10 сентября.

8. Вечный памятник Бога — карточка «Мое решение» — Вечный Божий памятник) — суббота, 11 сентября.

9. Величайшая подделка в истории Церкви — воскресенье, 12 сентября.

10. Тайна смерти раскрыта! Кем являются духи спиритического сеанса? — вторник, 14 сентября.

11. Как похоронить прошлое? (карточка «Мое решение» — Как похоронить прошлое?) — среда, 15 сентября.

12. Древние библейские секреты здоровья — четверг, 16 сентября.

13. Решение проблемы религиозного замешательства — пятница, 17 сентября.

14. Дух Святой и непростительный грех — суббота, 18 сентября.

15. Славное будущее, которое Бог приготовил для нас — воскресенье, 19 сентября.

Телевизионная программа «Так написано» представляет через спутник размышления на темы «Мир на раздорожье», «Мир для души», «Эликсир молодости».

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Трибуна з'їзду

75 років
Клішківській громаді

Щире серце.
Нарис. В. Меркулова

Дитяча скарбничка

XIII з'їзд БУКОВИНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Президент Конференції
Б. К. Коржос

Секретар Б. П. Максимчук

Скарбник Г. В. Головач

благовістя, які ніхто зачинити не може. Ось тому Божий мир наповнює сьогодні наші серця, ми радіємо тому, що для Божого Слова не існує перепон», — сказав він і далі продовжив думку про вплив Святого Духа на роботу Церкви та її служителів.

Брат Крупський відзначив, що церковні вибори якісно відрізняються від усіх інших виборчих кампаній. У світі претенденти на обрання намагаються принизити один одного. У свідомості християнина — зовсім інші пріоритети. Найвище служіння в Церкві — пасторське і найвищий сан — служитель Слова Божого.

В цьому світлі має проходити кожен з'їзд, бо за Церквою стоять не люди, а Сам Бог, від всепроникливого погляду Якого ніхто не може заховатися. Церква увійшла у важливу сферу життя — Дії-2000, коли потрібно донести людям цього світу вістку про спасіння у Христі. А щоб здійснити це завдання, треба мати високі довірливі відносини з Богом. Перш ніж взяти на себе адміністративні функції, потрібно запитати у себе, чи маю я достатню впевненість у спасінні, чи живу я так, що прихід Ісуса став моїм основним бажанням, моїм ідеалом?

Потрібно викоринити духовну невпевненість, адже весь світ характеризується невпевненістю. Люди невпевнені в якості продуктів харчування, питній воді, друзях і т.п. У духовному житті теж спостіраються заміники спасіння, невпевнені християни. Але ми мусимо твердо знати, що Бог ніколи не помиляється і, відкупивши грішника одного разу, Він спас його назавжди. Господь чекає від нас істинного, практичного благочестя, бажає щоб ми не залишали вікон у світ. Услід за настановою ап. Павла з тексту 2 Кор. 3:18 будемо дивитися на славу Господню і змінюватимемося від Духа Святого, не будемо озиратися на світ, як це зробила дружина Лотова. Підемо ж вперед з повною впевненістю у спасінні. Нехай лише Спаситель Христос завжди залишатиметься центром нашого церковного і суспільного життя. З Ним ми досягнемо перемоги!

Енергійне, самовіддане служіння Богові і людям відзначає роботу більшості членів церковних служителів Буковинської конференції. Про це красномовно свідчать цифри і факти, наведені у звітних доповідях президента, секретаря й скарбника, а також керівників відділів,

що трудилися протягом минулих трьох років.

За цей період Божа сім'я конференції збільшилась на 923 члени.

На з'їзд прибуло 154 делегати від 96 громад конференції, які в переважній більшості знаходяться в сільській місцевості. Перед кожним служителем Чернівецької і Тернопільської областей стояло завдання провести Євангельську програму. Протягом минулих трьох років було здійснено десятки таких програм. Іншим пріоритетним напрямком розвитку конференції була активізація роботи відділів громад. Для цього запрошувались керівники

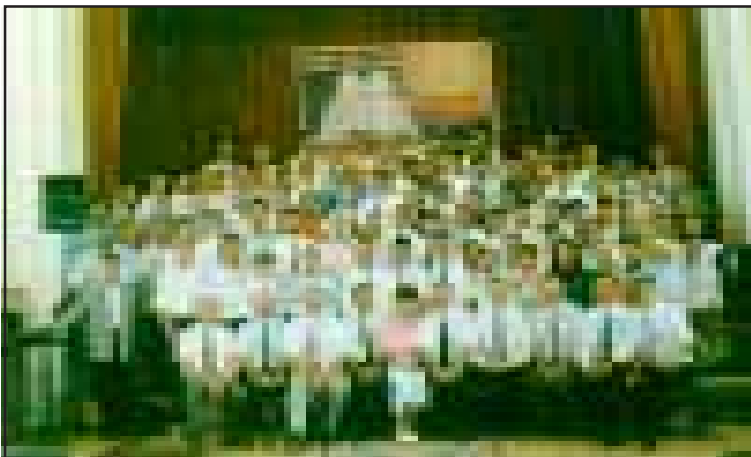
Дивізіону та Уніону, які проводили семінари та пасторські зустрічі на місцях. Добре працював відділ літературного євангелізму, що об'єднує більш як 70 книгонош. Чимало семінарських занять були проведені відділом служіння жінок. Сестри громад регулярно працювали на будівництві молитовних будинків, відвідували лікарні, дитбудинки, допомагали престарілим, хворим, самотнім. Добре слово можна сказати про роботу молодіжного та інших відділів конференції та окремих громад, які надавали відчутну допомогу в проведенні євангельських програм.

За минулі три роки в конференції було організовано 12 нових громад. Церква адвентистів представлена в усіх районах Чернівецької області. В Тернопільській області таке представництво відсутнє лише в 7 районах.

Конференція відзначається особливими успіхами в справі будівництва молитовних домів. На сьогодні прекрасні молитовні будинки діють в усіх районах Буковини. Значна кількість їх побудована в окремих селах.

Підтримуючи пропозиції виборчої комісії, делегати з'їзду вдруге доручили очолювати конференцію братові Б.К.Коржосу. На посаду секретаря було одностайно обрано пастора Б.П.Максимчука, який до останнього часу трудився на полі Тернопільщини. Важливе служіння скарбника на з'їзді знову було доручено братові Г.В.Головачу.

Керівником відділу Глобальної місії та євангелізму з'їзд обрав брата І.Г.Чернушко; відділ Суботньої школи та особистого служіння доручено братові О.Д.Глушківському, відділ Пасторської асоціації — І.С. Завадюку, відділи молоді та дітей й літературного євангелізму — В.М.Гуцько; відділ служіння жінок — В.І.Головач, відділ служіння сім'ї — О.Д.Глушківському.

Учасники XIII з'їзду Буковинської Конференції

Віліна Меркулова.

2-й съезд Днепровской Конференции Церкви АСД

Делегаты от 82 общин Черкасской и Полтавской областей почти одновременно прибыли к назначенному месту для участия во 2-м съезде своей Днепровской конференции.

Прибывшие были встречены весьма актуальным девизом съезда, записанным в Откровении Иоанна 22, 20. Названный текст гласит: «... ей, гряди скоро! Аминь. Ей, гряди, Господи Иисусе!».

Эти слова, однажды сказанные Иисусом Христом и записанные на последней странице Святой Библии, своевременны и жизнеутверждающи для нашего 20 века, в канун Второго пришествия Господа.

Понимая важность этого Божественного обетования, администрация и все служители Днепровской конференции в течение последних 3-х лет работали для достижения общей единой цели — своим посвящением и вдохновенным трудом приблизить день Пришествия Христа, как можно больше приобрести драгоценный душ для Господа, как можно шире охватить города и села региона проповедью Вечного Евангелия.

Съезд проходил в живописной части г.Черкассы, в микрорайоне Дахновка. Казалось, вся окружающая природа и все присутствующие испытывали чудесное благословение Самого Господа. Съезд

представляли 111 делегатов из двух областей, включая администрацию конференции и директоров отделов. Работой съезда руководили делегаты Унионной конференции, пасторы В.Крупский, М.Мурга, Д.Вертыло, Л.Волощук.

Торжественные и рабочие заседания проходили в одной из школ, помещения которой были любезно предоставлены ее завучем, нашей сестрой в Господе.

Торжественное открытие съезда было вдохновенным и впечатляющим. Между краткими приветствиями к делегатам администрации Днепровской конференции звучало духовное пение. График съезда был довольно насыщенным. За три дня, начиная с 8 часов утра до 20 часов вечера, делегатам удалось проделать большой объем работы. Это отчеты администрации и директоров отделов, выборы и планирование стратегии работы конференции на следующие три года.

Глубоким по содержанию, кратким по объему, проникнутым ответственностью перед Богом и людьми был отчет за три ушедших года президента Днепровской конференции. За этот период было освоено 10 новых районов, организовано 25 новых общин, крещено 2534 человека. За эти результаты участники съезда горячо благодарили подателя всех благ Господа Иисуса.

За указанное время конференция приобрела 16 молитвенных домов, большая часть которых уже посвящена для служения Господу.

Продуктивным оказалось и время работы съезда в его комитетах. Только в комитете планов и предложений, который возглавлял пастор Л.Волощук, выступило более 20 делегатов. Здесь были найдены многие ответы на волнующие вопросы. Для лучшей и более плодотворной работы в перспективе каждый делегат получил материалы съезда со статистическими и информативными материалами о деятельности конференции, с отчетами всех должностных лиц. Живой интерес участников съезда вызвала тематическая фотовыставка о жизни общин конференции, а также большая книжная ярмарка, организованная отделом литературного евангелизма.

Последний день съезда проходил в Черкасском драмтеатре, где состоялось два торжественных богослужения. Было приятно слушать вдохновенное духовное пение различных вокально-инструментальных групп, но особо впечатляющим было пение группы братьев и сестер из пгт Диканька Полтавской области. Хорошо подготовленным выступлением порадовал присутствующих церковный хор общины г.Канева.

Президент Конференции
А. И. Самойленко

Секретарь С. В. Носов

Казначей В. И. Антонюк

Ансамбль бандуристок «Буковинська перлина»

Делегаты и члены церкви стали свидетелями проводов на заслуженный отдых служителей церкви, которые лучшие годы своей жизни посвятили служению для Господа. Это братья В.Н.Никитюк, Г.А.Любарский, В.Ф.Скляр, И.Т.Лысак, Ф.Е.Болебрух, В.В.Андрейчук, В.Л.Златовецкий, А.О.Костюк, В.А.Конярев.

Кульминацией торжественного богослужения стало посвящение через рукоположение в сан проповедника брата Я.П.Росляка.

Делу дальнейшего духовного совершенствования и углубления в истине послужили

Продолжение на стр. 4

V съезд Центральной Конференции

С 11 по 14 августа 1999 года в здании Украинского гуманитарного института проходил V съезд Центральной конференции АСД.

Каждая из 98 общин конференции выслала своих представителей на это полномочное собрание. Из 141 имеющего

общин 26 церквей, возникших за период от последнего съезда. Таким образом, количество общин и групп в конференции, введенных в статистический отчет, достигло 103, а количество членов — 10225.

Организационный комитет, состоящий из представителей всех общин конфе-

отделом образования — брату Шульге В.П.; отделом служения семьи — Кузьменко Р.И.; отделом литературного евангелизма — брату Буценко С.И.

На одном из пленарных заседаний был утвержден Устав Центральной конференции. Комитет, работавший над уставом, в составе братьев Химинца П.И., Скрипкаря А.Г., Мартыненко В.В., Фоминых С.В., Реуса П.Т. считается постоянным и будет функционировать до следующего очередного съезда Центральной конференции.

Торжественное собрание делегатов совместно с членами киевских общин состоялось в субботу 14 августа. Был представлен и тепло принят новый состав руководства конференции, высказаны слова доброго напутствия в этом нелегком служении в Церкви Божьей.

Также были переведены на служенный отдых служители Церкви — братья Гриц Э.А., Сытник А.А., Зубков В.К. После слов благодарности братьям-пенсионерам, был руко-

положен в высший духовный сан Церкви брат Дихтяренко А.П.

С высоким духовным подъемом после многих молитв, песнопений и музыки был завершен V съезд Центральной конференции Церкви Адвентистов Седьмого дня. С полной уверенностью можно сказать, что как служители, так и члены этого региона готовы к совершению программы «Деяния-2000».

Пусть поручение нашего Господа Иисуса Христа — «Проповедуйте, что приблизилось Царство Небесное» (Матф. 10:7), принятое как девиз съезда, — станет девизом и всей нашей Церкви в этот завершающий период Евангельского служения. «Проповедуйте, что приблизилось Царство Небесное» до славного явления нашего Спасителя Иисуса Христа!

Пресс-служба «В.М.»

Президент Конференции
П. И. Кирилюк

Секретарь А. Г. Скрипкарь

Казначей В. Ф. Ковтюк

право голоса делегата прибыло 139. В работе съезда принимали участие братья: Крупский В.А. — президент УСО, Мурга М.М. — секретарь, Вертыло Д.И. — казначей, Химинец П.И. — секретарь Пасторской Ассоциации, Волощук Л.Т. — координатор Глобальной Миссии.

На съезде были рассмотрены следующие вопросы: принятие в число сестринских — общин, вновь организованных между съездами; отчет администрации конференции за 3-х летний период служения; избрание Исполнительного комитета Центральной конференции на последующие 3 года; утверждение Устава и постановлений конференции.

11 августа 1999 года в 16.00 состоялось торжественное открытие съезда, на котором с приветственным словом выступил брат Кузьменко Ю.Г. Делегаты с особой радостью проголосовали за принятие в семью сестер-

рэнции выдвинул 4 рабочих комитета, которые, затем, были утверждены всеми делегатами. Это комитет по Уставу, избирательный комитет, комитет по выдаче удостоверений и свидетельств, комитет по планам и предложениям.

В результате работы съезда был избран Исполнительный комитет Центральной конференции в составе: президент — Кирилюк Павел Иванович, секретарь — Скрипкарь Аурел Григорьевич, казначей — Ковтюк Вадим Филиппович; секретарем Пасторской Ассоциации был избран брат Скрипкарь А.Г.; руководителем молодежного и детского отделов — брат Ланг П.И.; координатором ГМ и Евангелизма — Кузьменко Ю.Г.; отдел информации и управления ресурсами также возглавил брат Кузьменко Ю.Г.; руководство отделом внешних связей и религиозной свободы поручено брату Кирилюку П.И.;

секретарь Пасторской ассоциации — Д.И. Богатырчук; директор СШ и ЛС, а также координатор Глобальной Миссии — Н.В. Тук; директор молодежного отдела — Г.В. Бескровный; директор отдела информации — В.Г. Джулай; директор служения женщин — О.Н. Лебедь; директор детского отдела — Н.В. Быковец; директор разумного управления ресурсами — В.И. Антонюк;

директор общественных связей и религиозной свободы — А.И. Самойленко; директор отдела Здоровья и воздержания — В.П. Черевичная; директор отдела «Жена пастора» — Г.А. Богатырчук.

Покидая кулуары съезда, его делегаты выразили искреннюю надежду, что новоизбранные служители Днепроградской конференции под водительством Божиим продолжат Его святую работу созидания церкви Иисуса Христа и приобретения новых душ для скорой встречи с нашим Господом.

Пресс-служба «В.М.»

2-й съезд Днепроградской Конференции Церкви АСД

замечательные проповеди президента УУК, пастора В.Крупского.

В этот же день делегатам и всем присутствующим была представлена информация о вновь избранных руководителях и директорах отделов для служения в Днепроградской конференции.

На последующие три года президентом Днепроградской конференции был повторно избран пастор А.И. Самойленко, секретарем — С.В. Носов, казначеем — В.И. Антонюк. Руководители отделов и ассоциаций распределены в таком порядке:

Канадський фермер, нині пенсіонер
Микола ЛЕВАДНИЙ

Марна річ переказувати усі життєві колізії людини, якій далеко за сімдесят. Спробую лишень кількома штрихами на-вернути читача до однієї пересічної, з людського погляду, і безумовно цінної з позиції Неба, долі.

У Миколи Павловича Левадного, скромного канадського фермера, як у кожного з нас, є місце, пов'язане з біографією його пращурів. Ним виявилось нині забуте село на Київщині. Оповіді про нього хлопчик захоплює слухав від батька з раннього дитинства, відтоді й плевав надію побачити цей чарівний куточок. Тільки непросто було здійснити заповітну мрію. Попереду лежав океан, а життя вимагало повсякденної важкої праці...

Молодий селянин Павло Левадний ще за часів першого сталінського голодомору в гурті товаришів попри всі складнощі вирушив у пошуках заробітку до Канади. Місцеві власті одразу вказали хлопцям з України на залежані цілинні землі північного району між Торонто та Ванкувером. Серед небагатьох переселенців один виявився адвентистом. Прийшлося по душі Павлу вчення Євангельське, одружився з віруючою дочкою сусіда та й почав господарювати. Шість днів обробляли землю, а сьомого дня, в суботу, збиралися на поклоніння Господу в його жатаки хаті. Минали роки, з'явилися діти. Серед п'ятох з них Микола був середнім. Широкоплечий, високий, статний, він швидко став незмінним батьковим помічником, відповідальним за успіхи ферми. На той час усі трудилися в поті лица, проте Микола виділявся особливою працездатністю. Сором'язливий, неговіркий, він був сином землі, любив природу, розумів її мову. Це була зібрана, акуратна людина, майстерний хлібороб із посправжньому золотими руками. Знаючи ціну теплу і приязні, Микола тягнувся до щирих друзів, яких знайшов в адвентистському оточенні. Ніжно й зворушливо ставився до батьків: «Нам варто завжди оберігати тата й маму, — не раз нагаду-

ЩЕДРЕ СЕРЦЕ

вав він молодшим, — бо вони бувають лише один раз і ніхто замінити їх не може».

Сам Микола, з його довірливим ставленням до людей, з його великодушшям і безкорисливістю може бути протиставленням тим байдужим і холодним егоїстам, що заповнюють світ. Він викликає теплі почуття вже тому, що готовий кожному допомогти, уміє бути справжнім братом і другом.

Але найбільшим плодом Святого Духа, що виростив на своїх дорогах Микола Левадний, є його заслугуюча на особливу пошану, щедрість. Історія цієї щедрості — чудова на сьогодні і, без сумніву, значуща для майбутнього. Та все по порядку!

Настав час обзаводитися власним господарством.

Придбав 150 гектарів землі, сів пшеницю, ячмінь, овес. Діяльний, рухливий, розсудливий хазяїн, безумовно, матиме успіх. За дбайливий догляд земля віддавала рясними врожайями. Було зерно і на продаж, і на посів, помаленьку зростали прибутки й на банківському рахунку. Микола Павлович ніколи не значився серед багатіїв, чи мільонерів, його ферма вважалась господарством середнього достатку. У постійному, помірному труді минало й життя фермера. Намагався уникати суєти, у всьому дотримувався помірності. Вільний від праці час не марнував, а наповнював молитвою та читанням Слова Божого. Зосереджений на небесних обітницях, чистий тілом і душею, зустрів брат Левадний свої похилі роки.

Помер батько, поділивши спадщину між дітьми. Микола Павлович продав належну йому частину землі, продав і свою ферму. Те ж саме зробили й брати та сестри і одразу почали планувати переїзд в теплі краї, ближче до сонячної Каліфорнії.

— Тепер ми маємо гроші й можемо купити собі будинки на півдні. Збирайся, Микола, досить мерзнути в Канаді!

— А чи відомо вам, що зараз віруючі в Україні потребують нашого співчуття й матеріальної допомоги, — відказав він тоді родині.

— Щодо співчуття — будь ласка, а ось стосовно допомоги, то ми й самі не дуже багаті.

Та й поїхали всі родичі грітися на сонечку південних широт. Залишився Микола Павлович у невеличкому прохолодному містечку, проте на серці у нього було тепло.

«Навіщо мені Південь, адже будинки там коштують у десь разів дорожче, аніж тут. Тож і куплю собі невеликий будиночок, аби затишно було, а все, що є, відвезу братам в Україну. Нехай побудують собі нові Церкви, щоб було де проповідувати народу вістку

про Другий прихід Господа на Землю» — міркував він. Так і зробив. Придбав собі скромний будиночок, старий, але ще достатньо пристойний автомобіль, а все зібране впродовж життя приніс на олтар християнського милосердя Богові і ближнім.

П'ятнадцять громад побудували власні молитовні приміщення, завдяки фінансовій підтримці брата Левадного. З почуттям щирої вдячності Богові згадують віруючі люди ім'я брата Левадного і в Василькові, і в Броварах, і в Трускавці, і в Кривому Розі, і в Криму, і в багатьох інших містах України. Більш як 250 тисяч доларів віддав цей щедрий чоловік на діло Боже. Така самовідданість — найкращий доказ того, що Боже Слово знаходить безпосереднє втілення в добрих ділах конкретної людини. Такі щедрі, благодійні, добрі люди належать до обранців Божих, які відзначаються особливими якостями розуму й серця, заздалегідь готуючи себе до високого служіння на небі.

У липні цього року відбулося урочисте посвячення нового молитовного будинку у Сімферополі. Дякуючи Богові за прекрасний подарунок, братство цієї громади сердечно просило у Господа благословень і довгих років життя дорогому другові із Канади — Миколі Левадному. Адже він похристиянськи щиро розділяв усі їхні труднощі у будівництві величного храму. До п'ятисот чоловік може розміститися в центральній залі цього будинку. Радіє народ, славить Господа й брат Левадний, який не зважаючи на хворі ноги, прибув до Сімферополя для участі у церковних торжествах посвячення молитовного будинку.

Якось хтось запитав мене, чи багатий цей гість з Канади, з яким мені пощастило познайомитися.

— Казково багатий, — відповіла я, — тому що ніхто щедріше від нього не дарує людям те, що має. Недарма в народі побутує така приказка: те, що заховав, загубив, а те, що віддав — назавжди твоє!

Відаючи своє земні здобутки для спасіння людей, радіє брат Микола, а своїм знайомим і родичам, які цікавляться, де його спадщина, переконано відповідає: — Моя спадщина на Небі!

В. Меркулова.

Новий молитовний будинок у м. Сімферополі, зведений за спонсорською допомогою брата Левадного

Клішківській громаді — 75 років

Молитовний будинок, с. Клішківці

Від редакції

Клішківській громаді, що на Буковині, виповнилося 75 років від часу її заснування! Чи найкраща з сільських громад цього краю, вона здавна відома своєю активною місіонерською роботою, добродійними ділами серед бідних, хворих, самотніх, добрими організаторськими починаннями. При церкві, що складається з 360 членів, плідно працюють відділи сім'ї, здорового способу життя (стримання), літературного євангелізму тощо. Добра слава йде про адвентистів-будівельників, які свого часу, майже власними руками, побудували прекрасне молитовне приміщення, а тепер, коли чисельність громади невпинно зростає, розпочали будівництво нового просторого залу для проведення богослужінь. Спостерігаючи за працею та успіхами наших братів і сестер в селі Клішківці, чітко бачили Божу руку благослов'я та підтримки щодо їхніх планів і програм.

Про історію громади, її розвиток та сьогодення розповідають у поточному номері активісти церкви Григорій Чайник, Никифор Вовк, Зінаїда Чебан та Тетяна Паладійчук-Вовк.

Влітку цього року наша Церква відзначала 75-ті роковини від дня свого заснування. Пригадує оповіді батька та старших братів, як то було від початку.

Триангельську вістку приніс у наше село у 24 році житель сусідніх Шилівців, бідний селянин Феодосій Яковець. Хто йому розповів про спасіння у Христі, не пам'ятаю, та тільки був цей чоловік уважний до всякої правди, прислуховувався до новин, що інколи потрапляли й до нього. Зрозумівши, що ні піп, ні цар не допоможуть людині подолати гріхи, а лише Голгофська жертва Ісуса, він поділився своїми міркуваннями з давнім приятелем з Клішківців Іллею Костомським. Той розповів про це своєму молодшому братові Парфентію, а той сусідам Герасиму Качману, Балану Мойсеєві,

Непийводи Степану, Романюк Ользі, Вовківській Феодосії — і покотився шовковий клубочок з подвір'я на подвір'я.

Збиралися таємно, щільно завішуючи вікна і двері в хаті Качмана. Допізна читали Слово Боже, досліджували біблійні тексти, раділи відкриттю Духом Святим значення окремих оповідей. Вечори дослідників Біблії почали відвідувати й поважні жителі села, випускники трирічної гімназії Яків Чебанюк, Степан Москавчук та інші. Довелося шукати більшу хату для зібрань. Допоміг газда Яків Мельник, запропонувавши свій дах під очеретяним укриттям.

Незабаром до них приєдналися 30 чоловік з числа реформістів. Сформувався хороший колектив, з'явилися перші місіонерські угруповання, відбулося перше хрещення.

Успіхи адвентистської церкви в Клішківцях занепокоїли районне православ'я і одного разу місцевий архиєрей зібрав на північному боці села народний схід. Адвентистів звинувачували у відступництві від віри батьків, сатанізмі і т.п. Та коли слово взяв молодий пресвітер Степан Непийвода, представники православ'я перелякалися. Логічним, переконливим, побудованим винятково на Слові Ісуса Христа був цей виступ. Тисячний натовп односельців слухав цю промову, затамувавши подих. Розлючений архиєрей наказав ораторові замовкнути, і коли той не покоровився, дав команду своїм помічникам дзвонити в усі дзвони. Та ніякі перешкоди не змогли заглушити голос Божої правди у Клішківцях. Насіння євангельської віри росло, укорінювалося в серцях багатьох жителів села.

У 33 р. брат Василь Чорнобров віддав без викупу ділянку своєї землі, і віруючі майстри Нестеряк Степан, Попов Степан та Балан Мойсей з допомогою членів громади побудували на ній чи не найкращий у селі молитовний будинок.

Будувати доводилося в складних умовах. Каміння і дерево возили з Чернівців. Не ставало грошей, і тоді сестри громади сідали за вишивки для продажу і таким чином поповнювали церковну казну.

На цей час з'явилися на селі й перші адвентові лідери. Це були брати з Румунії, Угорщини та Німеччини — Дарій Мустафа, Попов, буковинець Нагірний. Під Божим керівництвом та місіонерським натхненням цих братів Церква у Клішківцях почала хутко набирати розмаху, так що перед війною в ній вже нараховувалося біля 400 членів. Це була найбільша громада на Буковині. Добра вістка про Клішківське братство перетинала кордони. Але почалася війна, а з нею — гоніння і репресії. Багато братів було забрано до армії, а багато репресовано за відмову брати в руки зброю. Постраждав тоді разом зі своїми друзями Петром Скрипником, Тарасом Тельманом, Василем Пинтяком, Григорієм Громовиною, Лупулишиним Яковом і мій рідний брат, ще зовсім молодий (двадцять років) Филімон Вовк.

За відмову брати зброю в 42 році румунські власті засудили його до страти. Багато довелося батькам і братам

просити за нього, аж доки смертний вирок не замінили 25-річним ув'язненням. Відвезли юнака до румунської тюрми в м. Крайові та по милості Божій в 45 році радянські війська звільнили його, але рівно через місяць цього ж таки року мобілізували брата на фронт. І знову відмова проливати людську кров і знову — тюрма. Тепер уже на 10 років у Сибірській тундрі. Та все переніс дорогий брат. Від правди Божої не відступився. Зараз має 77 років, живе при молодшому синові й славить Господа.

Під час румунської окупації наш молитовний дім було закрито, церква пішла у підпілля. Після війни церква збиралася в домі брата Герасима Чернія, бо молитовний дім власті перетворили на зерносховище. Але тепер уже й членів громади залишилось небагато: одні загинули на війні, інші — в тюрмах, а ще інші, боячись репресій, відмовились від віри. Бідна, гнана бурєю церква! Але Господь сильний. Мало-помалу місцеві пресвітери Непійвода Степан, Попов Степан та прислані на допомогу Іван Якубчак, Петрюк, Василь Скрипкар, Григорій Ткач почали збирати розсіяне Христове стадо. Сьогодні у Клішківській громаді нараховується 360 членів, значна частина з яких — молодь, сільська інтелігенція, нові члени церкви. Керує громадою молодий ініціативний пастор з освітою духовної семінарії — Анатолій Ринжук. Завдяки допомозі Божій та організаторським старанням ради церкви громада приступила до будівництва нового розширеного молитовного приміщення. Сподіваємося, добрий Господь зробить все необхідне, щоб незабаром ми могли посвятити Йому нову молитовну споруду.

*Нікіфор Вовк,
ветеран громади с. Клішківці.*

Інтер'єр молитовного будинку

Моліться за мого друга!

З власного досвіду я знаю, як важко сьогодні людині відійти від «принад» світського життя, втілити в практику християнський світогляд, стати справжнім учнем Ісуса.

...Моя матір і дружина вже були віруючими, посвяченими людьми, а я все ще плавав у суєтному морі пошуку гарного заробітку та вдалих торгових комбінацій, займався оптовим продажем найбільш ходового у продавців львівського пива. Рідні не раз вказували мені на це гріховне заняття, і десь в глибині душі розумів, що алкоголь, в тому числі й пиво, це нещастя народу, але зупинитись не міг. Якось я вирушив у справах бізнесу в Татарстан. Там на мене чекала велика невдача, справи йшли незадовільно, на нас щоразу наїжджав рекет. І одного разу у стані безвихіддя, я смиренно став на коліна і звернувся до Бога:

«Господи, допоможи мені завершити мої торгові справи благополучно, виведи мене з кризи і зроби так, щоб ті відсотки, які вимагає рекет, я зміг віддати Тобі!»

Довго чекати не довелося. Проблеми вирішилися за декілька днів. Водночас у Татарстані зустрів віруючих сестер з сусіднього села Ржавенці. Повернувшись додому, я через згаданих сестер познайомився з районним пастором Анатолієм Васильовичем Ринжуком. Швидко він став моїм кращим другом і наставником, а через місяць і «хрещеним батьком». Я залишив торгівлю пивом і, услід за своїми братами, почав обробляти землю і задовольнятися тим врожаєм, який посилав моїм сім'ї Господь. Негативно оцінюючи свою попередню діяльність, я просив у Бога прощення та допомоги у справі навернення когось із тих, кого моє пиво вело до алкоголізму, а значить — до загибелі. Одним з таких виявився мій колишній приятель Л. Довго переконував я його в недоцільності пиття, розповідав про спасіння у Христі, але Л. здавався мені непробивним. Та я вирішив невідступно просити за нього Бога. Йшли дні і місяці, до моєї молитви приєдналися дружина й брати. І ось одного разу мама зустріла мене вдома радісним повідомленням: приходив Л. і сказав, що хоче позбутися алкогольної залежності, а також укласти завіт з Богом. Радості моєї не було меж, я, буквально, побіг на зустріч з ним. Довго говорили, молились, зітхали і через два тижні, попередньо розпрощавшись з алкоголем, Л. прийняв водне хрещення в нашій церкві.

Сьогодні я маю велике бажання пояснити моєму доброму приятелю, керівникові мого колишнього пивного бізнесу, гарній культурній людині, Володимире Олексійовичу шкідливу сутність популяризації алкогольних напоїв у будь-якій формі. А ще більше я маю бажання розповісти йому про любов Христа, яка обіймає всіх людей на світі. Знаю, що самому мені це завдання не під силу, якщо Дух Святий не доторкнеться до його серця. Проте мені добре відомо, що великий Бог помирав на хресті й за нього. Тому я буду молитися за спасіння мого друга. Прошу, моліться і ви, будь ласка, за нього.

*Григорій Чайник,
ст. діакон громади с. Клішківці.*

Спомин про батька

Цими днями, коли наша клішківська громадськість відзначає історичний шлях адвентового руху на селі я, вже в котрий раз, пригадую свої дитячі роки у зв'язку з пасторською діяльністю тут свого батька — Паладійчука Миколи Григоровича.

Тато дуже любив дітей взагалі. В той час, коли мотоцикл був рідкісним явищем на сільському подвір'ї, він, незважаючи на зайнятість, ніколи не відмовляв малюкам прокататися від однієї вулиці до іншої. Будучи пастором багатьох сіл і районів Буковини, він мало бував вдома, і щоб поспілкуватися якось зі своїми дітьми, часто брав мене і братів з собою на служіння. Так ми познайомилися з церквами Кельменецького, Путильського районів, були в Кам'янці, Закарпатті, Чернівцях.

Пам'ятаю, як ми, малі, сидячі в куточку, уважно слухали татові проповіді у різних церквах, і, можливо, мало що в них розуміючи, все ж раділи за тата, молилися разом з ним і за нього.

Добрий Господь, по всьому видно, чув дитячі і дорослі молитви, бо благословив тата, наділивши його гарячим, щедрим, люблячим серцем.

В нашому скромному будинку постійно перебували люди: одні приїздили, інші від'їздили. Відвідини часто бували й пізньої ночі: не встигнув хтось на автобус чи за роботою не мав часу приїхати раніше. Але тато пізній час не лімітував. До ранку він умів однаково бадьоро наставляти прибулих гостей у вірі Господній, давати поради колегам-пасторам, наставляти молодих біблійних працівників. Для всіх у нього вистачало добрих слів підтримки, глибоких знань Святого Письма, щедрої поради, не говорячи вже і про шматок хліба. Жили ми завжди однаково скромно, але для гостей мама завжди мала випрасувані, чисті простирадла і свіжий, добрий обід. Восени тато наказував нам робити значні заготовки на зиму, й численні банки з консервацією завжди стояли на полицях комори.

— Стежте, щоб гостям було у нас тепло і ситно, бо гостинність — то риса Христова, — не раз говорив він нам, від'їжджаючи на служіння в сусідні райони.

У дні, вільні від церковної роботи, тато ходив працювати на колгоспну пасіку (бо був-таки добрим бджолярем), а звечора до ранку щось важливе писав. Лише коли ми підростили, то довідались, що за ті ночі він переписав не одну книгу з Духа Пророцтва, зокрема «Патріархи і пророки».

Тато постійно навчав нас християнської мужності і витримки. Чого лишень не доводилося нам перетерпіти за відмову відвідувати школу по суботах, але ніхто з нас не сказав, що так звелів писав. Та й насправді, він ніколи не примушував нас йти на богослужіння в суботу, але ті повчання, як він говорив нам перед цим, вирішували долю нашого вибору. Саме таким чином я ніколи не ходила на екзамени в суботу, мій брат Ваня не прийняв присягу в армії, а старший брат Григорій обрав услід за татом долю сільського пастора. Усі кроки робилися добровільно, без усякого натиску з боку батьків.

Тато давно хворів на печінку, але поводив себе так, щоб нікому не завдати найменшого смутку. І коли, два роки тому, йому стало зовсім скрутно, він залишився пастором громади лише у рідних Малинцях. Його життя згасло швидко й несподівано, як згасає яскрава вранішня зірка. Він жив і трудився для Бога і ближніх як справний воїн Христовий. І слід від цієї праці твердо несуть до вічності ті десятки й сотні людей, які слухали його проповіді й переконувалися в красі і доцільності Істин Христового Слова. Я впевнена, що не за горами той час, коли Добрий Господь влаштує нам радісну зустріч у царстві Його.

Тетяна Паладійчук — Вовк.

ПЕРЕДПЛАТА — 2000 !

ВІДРИВНИЙ ТАЛОН Прізвище, ім'я, по батькові	Загальна сума	ПЕРЕДПЛАТА — 2000 ліній відрізу	ПЕРЕДПЛАТНИЙ ТАЛОН			
			Прізвище, ім'я, по батькові абонента або експедитора			
			Адреса _____			
			(індекс) _____			
		✂	Назва видання	Кількість	Ціна одного екземпляра	Загальна сума
			1. Журнал «Ознаки часу»			
			2. Журнал «Знаменія времени»			
			3. Газета «Вісник миру»			

Вартість: щомісячна газета «Вісник миру» — 5 грн. на рік, щоквартальний журнал «Ознаки часу» — 7.5 грн. на рік, щоквартальний журнал «Знаменія времени» — 7.5 грн. на рік

Увага! Увага! Передплативши газету та журнали, ви зможете ОДЕРЖУВАТИ їх не тільки через громаду, а й У СЕБЕ ВДОМА.

Умови передплати:

1. **Через громаду.** Ви будете одержувати періодику у експедитора своєї громади. Для цього вам треба звернутися до нього й виконати передплату.

2. **Поштою.** Ви будете одержувати періодику поштою у себе вдома. Для цього вам треба заповнити передплатний талон надіслати його разом з копією платіжного документа на адресу редакції, залишивши собі відривний талон.

Гроші надсилаються на р/р 2600320794 МФО 300023 ОПЕРу Укрсоцбанку м. Києва, видавництво «Джерело життя»

Щомісячна газета
«Вісник миру»
видає Церква АСД в Україні

Головний редактор видавництва «Джерело життя» **Микола Жукалюк**
Відповідальний редактор газети «Вісник миру» **Олександр Соколенко**
Редакційна колегія:
М. Мурга, В. Крупський, Д. Вертило, І. Черничко.
Над номером працювали:
О. Бокова, Т. Грицюк, Т. Куш, В. Меркулова, Н. Пасемко, Л. Саніна.

Комп'ютерний набір: **Л. Черневич, Г. Овчаренко.** Верстка: **Б. Сидоренко**
Друкарня видавництва «Джерело життя»
Адреса: 254107, Київ, вул. Лук'янівська, 9-Б
<http://www.maranatha.org.ua/vm>
тел. (044) 416-84-38